

4. Mert terólad emlékezem / E Jordánnak földjéről,
Szent helyedre igyekezem / Hermon- s Micár-hegy mellől.
Mélység kiált mélységet, / Midőn én fejem felett
A sok sebes víz megindul, / Mint egy erős hab, megzúdul.
5. Sebessége árvizednek, / És a nagy, zúgó habok
Énrajtam összeütköznek, / Mégis hozzád óhajtok;
Mert úgy megtartasz nappal, / Hogy éjjel vigassággal
Dicséreteket éneklek / Néked, erős őrizőmnek.
6. Mondván: Isten, én köszálam, / Mért, hogy így felejtess el?
Ellenségim vannak rajtam, / Gyászban járok veszéllyel.
Mert az ő hamis nyelvek / Csontjaimban megsértnek,
Mert így bosszantnak ellened: / Lássuk, hol vagyon Istened?
7. Én lelkem, mire csüggedsz el: / Mit kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben, s nem hagy el, / Kiben örvendek végre.
Ki nekem szemlátomást / Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván megmutatja nékem, / Hogy csak ő az én Istenem.

” *Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el,
hogy megjelenjek Isten előtt? (Zsolt 42,3)*